

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica a șaptea după Rusalii

Astăzi: **Sfânta Cuvioasă Teodora de la Sihla**

Din tâlcuirea Evangheliei

- Arhim. Teofil Paraian -

De la cunoscători la martori ai Domnului Hristos

Trebuie să avem vedere sufletească și pentru altceva, ca să ne vedem neputința noastră, ca să vedem răutățile noastre, ca să vedem păcatele noastre, dar să ne dea Dumnezeu vedere sufletească și ca să vedem măririle lui Dumnezeu, mila lui Dumnezeu, bunătatea Lui. Sunt atâția oameni care se tânguiesc o viață întreagă, și dacă ar mai avea viață s-ar tângui și mai departe pentru unele păcate pe care le-au făcut cândva în vremea neștiinței, aceia văd păcatele, dar nu văd bunătatea lui Dumnezeu. Pocăința pe care o facem noi nu trebuie să fie o pocăință zdrobitoare, chiar dacă psalmistul spune „*inimă înfrântă și smerită Dumnezeu nu o va urgisi*”.

Noi trebuie să avem încredere în bunătatea lui Dumnezeu. Am făcut păcate, nu am făcut, nu le mai putem scoate din viața noastră, din ființa noastră, dar putem crede că Dumnezeu care le poate pe toate, poate să nimicească tot răul din noi, poate să ne dea iarăși bucuria mântuirii: „*Dă-mi iarăși bucuria mântuirii Tale și cu duh stăpânitor mă întărește*”, spunem noi în rugăciuni pentru că credem că Dumnezeu poate face aceasta și face aceasta. Sfânta Evanghelie este izvor de bucurie și de nădejde nu numai în înțelesul acesta că auzind de o minune ca aceasta, că Domnul Hristos a dat vedere cuiva, ne putem gândi că ne-ar putea da și nouă.

Sunt puțini cei care se gândesc la așa ceva, pentru că sunt mulți cei care văd. Dar trebuie să ne gândim la faptul că ne trebuie totuși o vedere lăuntrică despre care Dumnezeu spune că: „*Pe cât este de sus cerul de pământ pe atât este de mare bunătatea Lui spre cei care se tem de Dânsul*”, că „*precum este de mare mărirea Ta așa este de mare și mila Ta*”. Toate ale lui Dumnezeu sunt nemărginite. Și vine bunătatea lui Dumnezeu și ne întărește în credință căci Domnul Hristos a spus că „*în cer se face bucurie pentru un păcătos care se întoarce la pocăință, mai multă decât pentru 99 de drepti care nu au trebuință de pocăință*”.

(continuare în pagina 3)

Grafică realizată de Elena Gheorghită

Evanghelia duminicii Vindecarea a doi orbi și a unui mut (Matei IX, 27-35)

27. Plecând Iisus de acolo, doi orbi se țineau după El strigând și zicând: Miluiește-ne pe noi, Fiule al lui David.

28. După ce a intrat în casă, au venit la El orbii și Iisus i-a întrebat: Credeți că pot să fac Eu aceasta ? Zis-au Lui: Da Doamne !

29. Atunci s-a atins de ochii lor, zicând: După credința voastră , fie vouă!

30. Și s-au deschis ochii lor. Iar Iisus le-a poruncit cu asprime, zicând: Vedeți, nimeni să nu știe.

31. Iar ei, ieșind L-au vestit în tot ținutul acela.

32. Și plecând ei, iată au adus la El un om mut, având demon.

33. Și fiind scos demonul, mutul a grăit. Iar mulțimile se minunau zicând: Niciodată nu s-a arătat așa în Israel.

34. Dar fariseii ziceau: Cu domnul demonilor scoate pe demoni.

35. Și Iisus străbătea toate cetățile și satele, învățând în sinagogile lor, propovăduind Evanghelia împărăției și vindecând toată boala și toată neputința în popor.

Sfinți Români (10)

Cuvioasa Teodora, acest mărgăritar odrăslit din neamul nostru, s-a născut în satul Vânători din Județul Neamț, în jurul anului 1650, fiind una din cele două fiice ale lui Joldea Armașul, dregător domnesc, însărcinat cu paza temnițelor și cu aducerea la îndeplinire a pedepselor celor osândiți. Încercată la o vârstă fragedă de moartea surorii ei mai mici, Marghiolița, Cuvioasa Teodora își dorește să se retragă din lume, spre ispășirea păcatelor întregii familii. Părinții însă nu pot accepta dorința celei ce rămăsese unica lor fiică și o căsătoresc.

N-a trecut multă vreme și părinții Teodorei s-au sfârșit din viață. Neputând să nască copii, Teodora era din ce în ce mai puternic urmărită de gândul cel tainic al lepădării de lume. De aceea, ea se va învoi cu soțul ei ca să meargă la o mănăstire. În urma acestei învoielii, Teodora va intra la schitul Vărzărești-Vrancea, iar soțul ei se va călugări la schitul Poiana Mărului, sub numele de Elefterie, mai târziu învrednicindu-se și de Taina Hirotoniei. În această mănăstire Cuvioasa primește după mai bine de 30 de ani de viață, trecerea la cinul monahal. Se spune că s-a întâmplat ca la o nouă năvălire a turcilor, Cuvioasa să fie văzută de aceștia, astfel că au început s-o urmărească. Fugind, Teodora s-a adăpostit în peștera care și astăzi îi poartă numele, tradiția menționând că la rugăciunea ei stânca s-a despicat. adăpostind-o pe Cuvioasă. Aici în zona munților Vrancei și Buzăului Cuvioasa își va continua în același mod, cu o înaltă trăire duhovnicească viața. Viețuirea îi era rugăciune, veghe și cugetare dumnezeiască adâncă. Curățită și desăvârșită de Dumnezeu, ea ajunge să privească și să iubească această lume cu iubirea și înțelegerea Lui, mai profund cu Duhul Lui Care de la Tatăl purcede și "prin" Fiul se împărtășește "fiilor luminii". Noaptea dormea puține ore, făcea metanii multe, adesea cu lacrimi duhovnicești și permanent gândul și inima conlucrau în Rugăciunea lui Iisus: "Doamne, Iisuse Hristoase, miluiește-mă!"

Înainte de trecerea ei la cele veșnice, egumenul Sihăstriei a observat că păsările aveau un comportament neobișnuit, luând pâine și zburând spre Sihla. Astfel, el a trimis pe doi dintre ucenicii săi să vadă ce se întâmplă cu acele păsări. Astfel, aceia au găsit-o pe Cuvioasa Teodora în rugăciune, înălțată de la pământ, asemenea Cuvioasei Maria Egipteanca. Văzându-i, aceasta le-a povestit despre sine, despre apropiatul ei sfârșit, rugându-i să meargă la mănăstire pentru a-i aduce un preot și un diacon ca să se poată împărtăși cu Sfintele Taine. A doua zi dimineață, imediat după primirea acestora Cuvioasa și-a dat sufletul în mâinile Domnului, rostind cuvintele: „*Slavă, Ție, Doamne, pentru toate*”. Mult prea puțini dintre noi reușesc să ajungă la o asemenea înălțime duhovnicească, însă exemplul Sfintei Cuvioase Teodora ca și al altor Sfinți ne dau un punct de plecare în urcușul nostru duhovnicesc. Anume acela că trebuie să ne întoarcem gândul de la eul încețoșat spre cele ce ne înconjoară și să le contemplăm în Duh, ca și cu ochii lui Dumnezeu, părintești, ca și cu iubirea Fiului Său, jertfelnic, nepătimaș. Doar așa privindu-ne semenii vom reuși să ne

aducem contribuția spre o lume mai bună cu pace. Să mulțumim Domnului nostru Iisus Hristos pentru acești minunați sfinți, dăruiți neamului nostru românesc și să-i cinstim pe ei și să-i rugăm să ne ajute să îi urmăm și noi prin pocăința lui Hristos.

În ziua de **11 august**, Biserica Ortodoxă pomenește pe *Sfântul Nifon, Patriarhul Constantinopolului*. Cărmuitor al Țării Românești la începutul secolului al XVI-lea, Sfântul Nifon s-a născut în jurul anilor 1435-1440 în sudul Greciei de azi, primind la botez numele de Nicolae, schimbat în Nifon în momentul îmbrăcării hainei călugărești. Urmează în viața Sfântului perioade petrecute pe Muntele Athos, în mănăstirea Cutlumuș, ctitoria unui fost mitropolit al Țării Românești, apoi în peștera Crit, în Marea Lavră a Sfântului Atanasie Atonitul și în mănăstirea Dionisiu. Aici Nifon ia la cunoștință dorința clerului și a credincioșilor Cetății Tesalonicului de a fi mitropolitul lor. Deși "se îndoia a primi cinstea arhieriei, pentru frica greutăților și lauda cea deșartă a acestei lumi, lua și fără de voie căma arhieriei. Așijderea zicea: milostenia să nu lipsească de la voi, ce de-a pururea să aveți către săraci și către văduve și către năpăstuiți și către cei neputernici, către străini și către cei din temniță, către flămânzi și către cei goi și tuturor celor lipsiți să le dați din destul și neoprit, pentu că și voi pre acest pământ să dobândiți însutit mai mult, iar întru împărăția cerurilor, viața cea de veci, după cum a zis Domnul nostru Iisus Hristos, și să vă feriți de la toate spurcăciunile și vicleșugurile, ca să fie cu voi toată sfințirea". Din voia lui Dumnezeu, Sfântul Nifon ajunge în anul 1486 chiar Patriarhul Constantinopolului. Păstoria Patriarhului Nifon nu durează decât până la jumătatea anului 1488, căci "diavolul, cel ce nu iubește binele, văzând atâta îndreptare a păcătoșilor, cari scapă din meșteșugurile și vicleșugul său, nu putu răbda rana și slăbiciunea cu care se junghie ca și cu o țapă ascuțită, puse-și împotriva sfintiei sale și au împletit pizme hiclene și cu pâri atâtea de multe, câte l-au scos din scaunul patrieșc." Așa se face că timp de 8 ani Sfântul se retrage în mănăstirea Sfântului Ioan Botezatorul în rugăciune și ascultare.

Vestea bunătăților sale ajunsesse până în Țara Românească unde domnea voievodul Radu cel Mare (1495-1508) care după ce îl cunoaște îi propune: "eu să domnesc, iară tu să ne îndreptezi și să ne înveți legea lui Dumnezeu și să fii tată și păstoriu mie și tuturor oamenilor și solitoriu la Dumnezeu". Nifon a acceptat și nu a avut odihnă în propovăduirea cuvântului de învățătură, de mustrare, de îndreptare, de îmbărbătare. Învăță boieri, preoți și mireni din Sfânta Scriptură și-I adapă cu apa milei credinței cele adevărate.

Și Sfântul Nifon ca orice creștin a fost supus încercărilor. Sfântul află că Radu cel Mare a cununat pe sora sa cu un boier moldovean căsătorit și cu copii, fugit din Moldova pentru a scăpa de pedepsirea pentru trădare a voievodului Ștefan cel Mare. Cu blădețe Sfântul sfătuiește boierul să se întoarcă la soția sa legitimă, care plângându-se domnitorului îl face pe acesta să poruncească Sfântului să plece din Țara Românească. O

perioadă Sfântul Nifon a stat la marginea unui sat într-o casă unde un fiu duhovnicesc al său, Neagoe din familia Basarabeștilor care îl hrănea pe ascuns, apoi s-a îndreptat înspre Sfântul Munte Athos, unde și-a găsit sfârșitul. Aici "pe mulți din păgâni, turci, armeni și alte ereze, au întors de i-au botezat și i-au uns cu Sfântul Mir; și I-au adus în credința cea adevărată a pravoslaviei mai mult de 4000 de suflete. Iar pe câți mișei a miluit și săraci și câți au scos din robie, aceia n-au număr; așa era de milostiv, și bun tuturor, și dumnezeiesc, și drept." În anul 1515, după trei ani de domnie, Neagoe Basarab a solicitat ca moaștele Sfântului Nifon să fie aduse pentru un timp în Țara Românească. Dorința domnitorului a fost îndeplinită, iar la 16 august 1517 a fost săvârșită prima canonizare la noi în țară, s-a hotărât ca zi de pomenire a Sfântului 11 august, ziua morții Sfântului și s-a făcut slujba de iertare a păcatelor lui Radu cel Mare lângă Sfintele Moaște ale celui pe care îl alungase. Neagoe Basarab a înapoiat după câteva zile Sfintele Moaște într-o raclă a cărei frumusețe a mișcat călugării mănăstirii Dionisiu care au hotărât să-I trimită "lui Neagoe Vodă plocon capul Sfântului și o mână ca o blagoslovenie de la părinții cei sfinți, care erau în mănăstire, ca să fie de sfințire și de ajutoriu domnului". Până în 1949 moaștele Sfântului Nifon au stat în biserica mănăstirii de la Argeș, când au fost duse în catedrala mitropoliei Craiovei, unde se află și astăzi.

A consemnat Irina Gheorghiu

După: *Sfinți Români și apărători ai legii strămoșești*
Mitropolitul Tit Simdrea, *Viața și traiul Sfântului Nifon*,
Patriarhul Constantinopolului, 1937

Din tâlcuirea Evangheliei

- Arhim. Teofil Părăian -

(continuare din pagina 1)

Așa ceva trebuie să vedem. Să îl vedem pe Dumnezeu bun și iubitor de oameni, dar nu când vrem să facem păcate, ci când vrem să părăsim păcatul.

Să luăm aminte la minunile acestea care s-au citit în Sfânta Evanghelie din această zi și să cerem de la Dumnezeu să ne dea dar de cunoaștere de noi înșine. Să ne dea darul de a-L cunoaște pe El nu numai din spusesele altora, să zicem și noi împreună cu psalmistul: "*Cât de minunate sunt lucrurile Tale, Doamne, toate cu înțelpciune le-ai făcut*". Iar cuvintele acestea să nu le zicem numai că sunt scrise în carte, ci să pornească din inima noastră ca un adevăr pentru noi și pentru alții.

Sfântul Isaac Sirul spune că sunt niște oameni care atunci când se roagă lui Dumnezeu, din multă cunoaștere de Dumnezeu nu mai pot spune cuvinte de rugăciune, ci pot sta doar în uimire, și pot sta să li se taie cuvintele de pe buze. Dar ne mai spune Sfântul Isaac Sirul și altceva, că mai sunt mulți oameni care din necunoaștere de Dumnezeu nu pot să înmulțească aducerea de mărire a lui Dumnezeu. De ce ? Pentru că li se taie cuvintele de pe buze, nu mai au ce spune, nu mai știu ce să spună din multă neluare aminte și din multă nepăsare. Să ne gândim cu toții la puterea multă a Domnului Hristos, să-I mulțumim Domnului Hristos pentru binele pe care îl face pentru trup și pentru suflet și

să căutăm cunoaștința de Dumnezeu pe care să o cerem ficare dintre noi după puterea noastră. Și apoi să dăm mărturie despre Domnul Iisus Hristos prin credința noastră, prin viața noastră, prin sărbătorile noastre, prin rugăciunile și posturile noastre, prin tot ceea ce este frumos și bun în lumea aceasta și în care se preamărește Tatăl, Fiul și Sfântul Duh, Treimea cea de o ființă și nedespărțită.

Amin.

Timpul schimbării

La un bătrân călugăr, a venit într-o zi un tânăr pentru a se spovedi și a-i cere sfat. Din vorbă în vorbă, tânărul îi spuse:

- Părinte, sunt destul de rău. Aș vrea să mă schimb, dar nu pot. Îmi pierd ușor răbdarea. Atunci când mă enervez, vorbesc urât și multe altele. Am încercat să mă schimb, dar nu am putut. Totuși, eu sper că după ce voi mai crește, voi putea să mă schimb, nu-i așa ?

- Nu - i-a răspuns bătrânul. Vino cu mine !

L-a dus pe tânăr în spatele chiliei, unde începea pădurea și i-a spus:

- Vezi acest vlăstar, știi ce este ?

- Da, părinte, un puiet de brad.

- Smulge-l !

Tânărul a scos brăduțul imediat. Mergând mai departe, călugărul s-a oprit lângă un brăduț ceva mai înalt.

- Acum, scoate-l pe acesta.

S-a muncit băiatul cu pomișorul acela, dar cu puțin efort a reușit până la urmă să-l scoată. Arătându-i un brad ceva mai mare, călugărul i-a mai spus:

- Smulge-l acum pe acela !

- Dar este destul de mare, nu pot singur.

- Du-te și mai cheamă pe cineva.

Întorcându-se tânărul cu încă doi flăcăi, au tras ce-au tras de pom și, cu multă greutate, au reușit, în sfârșit să-l scoată.

- Acum scoateți bradul falnic de acolo.

- Părinte, dar acela este un copac mare și bătrân. Nu am putea niciodată să-l smulgem din rădăcini, chiar de-ar fi și o sută de oameni.

- Acum vezi, fiule ? Ai înțeles că și relele apucături din suflet sunt la fel ? Orice viciu sau orice neputință pare, la început, inofensivă și fără mare importanță dar cu timpul ea prinde rădăcini, crește și pune stăpânire din ce în ce mai mult pe sufletul tău. Cât este încă mică, o poți scoate și singur. Mai târziu vei avea nevoie de ajutor, dar ferește-te să lași răul să îți se cuibărească adânc în suflet, căci atunci nimeni nu va mai putea să îți-l scoată. Nu amâna niciodată să-ți faci curățenie în suflet și în viață, căci mai târziu, va fi cu mult mai greu. *Text selectat de Antonia Mărginenau*

Din viața parohiei - Cronică de pelerinaj

Miercuri, 3 august, parohia noastră a organizat un pelerinaj plin de încărcătură duhovnicească, la 7 mănăstiri din Bucovina: **Humor, Voroneț, Moldovița, Sucevița, Bogdana, Dragomirna și Sf. Ioan cel Nou** – toate caracterizate printr-o renumită pictură interioară și exterioară. Am avut astfel prilejul de a revedea frumoasele și vechile așezări monahale românești, dar și de a cunoaște și de a aprofunda semnificațiile picturii din interiorul și exteriorul bisericilor moldovenești.

Primul așezământ monahal vizitat a fost *Mănăstirea Humor*, unde am participat și la Sfânta Liturghie.

Apoi am pornit către *Mănăstirea Voroneț* unde am avut prilejul de a admira albastrul de Voroneț și minunatele picturi exterioare între care și celebra reprezentare a scenei Judecării de Apoi.

Cea de-a treia așezare monahală pe care am vizitat-o a fost *Mănăstirea Moldovița* unde împreună am putut admira pe lângă trofeul UNESCO

„Mărul de aur” dăruit acestei mănăstiri, pictura murală din exterior și interior cel mai bine păstrată până astăzi.

După un scurt popas la „Monumentul palmei” am mers la *Mănăstirea Sucevița*, unde Maica ghidă, cu multă amabilitate, ne-a făcut nu doar o prezentare a iconografiei, ci mai cu seamă o interpretare teologică și duhovnicească a reprezentărilor puse în evidență de verdele de Sucevița.

De la Mănăstirea Sucevița am plecat apoi la *Mănăstirea Bogdana*, prima ctitorie a Mușatinilor, unde am participat

împreună la Slujba Vecerniei, admirând totodată și biserica nouă ce s-a construit în incinta acestei mănăstiri.

Am pornit apoi spre Suceava, unde am vizitat *Mănăstirea Dragomirna* ridicată în primele trei decenii ale secolului al XVII-lea.

Ultimul popas al pelerinilor a fost la Mănăstirea Sfântul Ioan cel Nou, unde ne-a delectat în mod deosebit ampla prezentare făcută de Părintele Nicodim.

Am avut ocazia de a ne închina și de a venera moaștele a trei sfinți: la Mănăstirea Bogdana, moaștele Cuviosului Părinte Leontie de la Rădăuți, maestrul Sfântului Cuvios Daniil Sihastrul, confesorul Sfântului Ștefan cel Mare; la mănăstirea Dragomirna, moaștele Sfântului Iacob Persul, iar la Mănăstirea Sfântului Ioan cel Nou, am putut săruta moaștele acestui sfânt martir.

Pelerinajul nostru s-a încheiat târziu după căderea serii, cu o rugăciune de mulțumire rostită în biserica parohiei noastre către Bunul Dumnezeu și către Maica Domnului, care ne-au dăruit o zi binecuvântată.

Vasilica Onofrei

În zilele de 24 și 25 august a.c. parohia noastră organizează
EXCURSIE PE MUNTELE CEAHLĂU

Cu plecare din Durău pe jos pe traseul: cabana Fântânele, cabana Dochia pe vârful muntelui, Vârful Panaghia, Vârful Toaca, mănăstirea Schimbarea la Față, cascada Duruitoarea

Mijloc de transport: autocar cu aer condiționat

Cazare pe vârful muntelui la cabana „Dochia”

Preț: 50 lei/pers

Înscrieri până la data de 15.08.2005 la Oficiul parohial

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim donații în contul IBAN RO 38 RZBR 0000 0600 0027 6450 deschis la Raiffeisen Bank.

Publicație editată de parohia TOMA COZMA
Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,
tel/fax **211 273**, e-mail: margineanu@mail.dntis.ro
Preot paroh: Mihai Mărgineanu
Preot II: Viorel Mihalache